

המות למורי, ואח"כ ע"י חטא העגל נימול העבודת ממכורות ישראל ונימנה לכהנים. כי הוויתם דחויא מחתא עצה"ד, שהביא המלך המות לעולם, חורה וגנערבתה בישראל ע"י העגל. ועל תיקון זה דבכוורות ישראל ניתנת מצות סדיון בכור בת' סלעים, כנגד תיקון כל הע"ט שהם ת"ה בח"י חמיב זיין, כי בכור מגיע עד כחר חכמה, שהם או"א עילאיין, סוד ראשית. אשר ע"י תיקון זה דה' סלעים אלו מקשרין שוב הבכוורות בחים עילאיין ומחלישין את מלאך המות שלא יוכל לשפט עליהם, אבל לא מעבירים אותו למורי כמו שהיה חפשי מלאך המות מקודם חטא העגל ולטיכך מצות סדיון בכורינו מספיק להמשיך בח"י חייה دائור החיים, כתיקונו והלכתו לבטול מלאכה דמותא, כמו שהיה במתן תורה לפני חטא העגל, אלא רק מדרגה למטה הימנו שהוא מדרגת נשמה לבה, דהיינו או"ר נשמת מאו"א עילאיין ולא יותר. וה"ס הכתוב הנאמר ביום שני רמעשה בראשית וירא אלהים את כל אשר עשה וחנה טוב מה, שטוב ה"ס מלאך החיים, מאד ה"ס מלאך המות. כי מלאך המות נמק או, והיה חשוב יותר מלאך החיים. אמן עתה בשთא אלמי שני, איינו בא להמתקה הגדולה הוּה נאמר רק לגמר התיקון. משא"כ ע"י פדיון בכות שגורמים להחלישו ולא יותר, כנ"ל, וע"כ איתנו זוכה ע"י הפדיון רק לבחינת נשמה דחיה שהוא וק"ך דחית.

(יח) פקדודא ארבייסר לנטרא יומא דשבתא ולקדשא האי יומה בקדושה. שע"י ב' מצות אלו זוכים לחיה דחיה ביום השבת וה"ס זיברך אליהם את יום השבעה ויקדש אותו וגוי, כי ע"י השמירה מחילול שבת זוכים לברכה, וע"י שמקדשין השבת בתעינוי שבת זוכים לקדושה. וסוד או"ר החיים ה"ס הקדושה. כי או"א עילאיין נקי קדש כנודע. ובמנחת שבת ממשיכים לבחינת וק"ך دائור היחידה. אמן לבחינת הג"ר דיחידה, אי אפשר להמשיך בשთא אלפי שני רק בגמר התיקון.

ביאור התחלקות הי"ד פקדודין בעשרה מאמרות.

והנה נתבאר היטב סוד הי"ד פקדודין ואיד' שסת מתחלקים בסוד שבעת ימי בראשית ועתה נבואר סדר התחלקותם בעשרה מאמרות שבhem נברא העולם. ונבארם בקיצור. והנה מאמר הא' ה"ס בראשית ביא אלקים וגוי, כי בראשית גמי מאמר הא' וכחיש בזוהר בראשית א' אותן (כ"ט) וזה פקדודא קדמאת יראת, בגין דעתו רב ושלם.

ע"י המתלין, כניל', יש לו להתחיל בהשגת גידות ב' שהיא אור החיים. ונחلك לד' בחינות, שני, נשא, רות, נשמה, חיית, שלחשתנו ניתנו ד' הפקודים הכאים, כי על ידי סקדודא דמשר הארץ זוכים לנפש, כי הארץ היא בחינת נשא, וה"ס כתוב הנה נתתי לכט את כל עשב זורע ורע אשר על פני כל הארץ, הנאמר ביום שני אמר הכא בראשית, וילפינן גורה שווה, שנאמר הכא נתתי, ונאמר ولבני לוי הנה נתתי כל מעשר בישראל מה התם מעשר אף הכא מעשר הארץ. חז"ס על פני כל הארץ, כי כל דאור החיים שלוט על פני כל הארץ, כי כל הקליפות נגענות לו. ועל נשא זו אומר הכתוב, ובחוני נא בזאת, הביאו את כל המעשר לבית האיזצ'ר, אם לא אפתח לכם את ארכובות השמים והריקותי לכם ברכה עד בלי די. כי בחינת גטש נקי מעשר, שהוא על שם המלכות שהיא עשירית, אבל גטש دائור החיים ה"ס כל המעשר, דהיינו שלימות גמורה בבחינת המעשר.

(ט) פקדודא תרייסר לאויתאה במו"ז דאלילנא, שע"י מצות זו זוכים לקבל או"ר הרוח מבחינת או"ר החיים, הבא מאו"א. כי בכודים הוא מלשון בכור, ואו"א ה"ס בכורת וה"ס ראשית, כנ"ל בפקודא קדמאות. ולפי שהוא מן העז, ביכורי פרי העז, ע"כ הם בחינת רות, כי עז הוא צומח הנבחן לרות, כי דצחים הם נגד גרנחיי; דומט הוא נשא, צומח הוא רות, וכי הוא נשמה, ומדובר הוא חייה יחידה. וה"ס הכתוב ואת כל העז אשר בו פרי עז זורע זרע, וילפינן גוירה שוה באמיר הכא מפרי העז, הנאמר התם וכל מעשר הארץ מפרי העז לה' הוא, מה התם בכודים בכלל אף הכא בכורים. כי דורש המלים לה' הוא, כל מה דאתחו לי אסירה لكم למייל.

(י) פקדודא תלייסר למעובי פורקנא לבדיה לקשרא ליה בחין, ולהחליש ממנו דמותא, הנאמר עליו, מאד, זה מלאך המות. ועזי וזה הוא זוכה לנשמה מאור החיים. והנה לעז הסדר. היה צריך לזכות ע"י מצות זו בחינת חייו دائור החיים, כי אמרנו לעיל שבחינו מדבר הוא או"ר החיים, ואחר שזכה ע"י פרי הארץ וטווי הארץ, לנשא רוח להיותם דומט וצומת. היה צריך לזכות ע"י בכור בהמת בחינת נשמה מאור וזה היה כי הוא בחינת חי, עז' בז' איט לבבחינת חי דחית, להיותו למ"ז מדרצי. אמן איז' פדיון בכור מכנייע אז' מלכא רשותא לגמרי, אליא מחליש לית. פירש. כי במתן חודה נעשו חפשי מלאך

על ידי מזווה ומשיכים נטץ תנור, וחלומות המוחין לעצם דקונטה אל נשמות הצדיקים. מאמר ט) ויאמר אלקים נעשה אדם ונור, יש בו ב' פקדון, א) הוא פקדון תשיעאה, למיין למסבנן, של ידי זה אש מרחמים על העני ומפרנסים אותו, אך מועררים למלחה שיתוף ממד הדין בצד הרכמים, שהיס עליית המלכות לבינה, ונכסים רק דמוחין דגדות א' אל נשמות הצדיקים. ב) הוא פקדון עשיראה, לאנזה צליין, שעוי מזווה ומשיכים הגיר דמוחין דגדות א' לנשמות הצדיקים, המכונם צלים.

מאמר יוד) ויאמר אלקים הנה נתתי וגוי, יש בו ג' פקדון, חד לעזרא מיעזרא דארעא, ב' לאיתאה בכורי דאלענא, ג' לمعد פורקנא לבריה. של ידי ב' ביצת אלו נשיכים נרין דגדות ב אל נשימות הצדיקים. ובכתוב יכל אלהים ביזט השבויי וגוי, יש בו תריין פקדון חד גטורא ריט השבת, והיס שמור. ובה, לקדשא ההוא יומא בקדושה, והיס זכור. ואלו ב' פקדון הם אחד, בסוד זכור ושתור בדיבור אחד נאמרו. ועל ידי ב' מצות אלו נברך אשר היה דגדות ב' אל נשמות הצדיקים. ובזה נבלטו תכילת גביהם של המוחין שנשימות הצדיקים מקבלים מזמן דאצלות בכל שתא אלפי סני. אמן יש ג' מוחין דרך דיחודה הנכסים במנחה דשבת, שאו עילאה ז'יא אל הדיקנא דראי, אלא בית שאון הנוקבא דזיא צלה

עמו, עיב אינו חוסב איזם כאן, והן מזא, צעיר כציית המוחין נסכת בני המאמרות הראצינימ. שם בראשית ברא אלקים וגוי ויאמר אלקים יהיו אור ונו, ויאמר אלקים יהיו רקי' גור שהיס חביבה, כי בראשית גור היה אור הנבחנים להכמתה, וכבר היה אור היה ישות הנבחנים לבינה ופבר יהי רקי' היה הדעת, כי שם ברא דינא קדי' דרחל, השטשת בצד ה' גבירות שבדעת, בסוד נקודת החירק. ובזה נבראו כל מציאות המוחין. כי ב' המאמרות דיקוי הטים, ותרפא הארץ, והי מאורות. הם הפסכת ריק וגיר דגדות א' גולדות ב', מני הבادرות הראצינימ אל הוין, ויאמר ז' היה הפסכת נרין דקונטה מהוינו לנטמות הצדיקים. ויאמר ט' היה ריק תשלום מוחין דקונטה. ויאמר ט' הנכסים מהוין וגיר דמוחין דגדות א' הנכסים מהוין לנשימות הצדיקים וכבר יהי הפסכת נרין דגדות ב' מהוין לנשימות הצדיקים. ומשטרת מזוחין דשבת נטבות הצדיקים. דגדות ב' מזוחין דשבת נטבות הצדיקים. הרי צער המוחין יצאו ב' המאמרות הראצינימ באיזה ושבירת

הו מדורגת או"א דאצלות המוחומים בידו ר' הויה, אשר אבא הים י' ואמא היס ר' דמילוי היוד. והיס אוירא דכיא גיר ובגוי' פקידון ב) ויאמר אלקים יהיה אור וגוי,

זה פקדון תניא אהבה רבה בסטרא דטיבו ה' מדורגת ג' ר' דישט"ת דאצלות. והיס איז מנברא ביום א' דשנת ימי בראשית סאות היה ראה בו מסוף העולם עד סוף ה' דהוויה.

מאמר ג) ויאמר אלקים יהיה רקי' עין היס גינויו האור ודינא קשיא דנסק בית. חז' השלמת פקדון תניא, שתהייה האחבה ב' טריין, ואפלו נטל את נפשך. והוא נחנת חנקבא שמחוה ולמטה דזיא.

מאמר ד) ויאמר אלקים י��' המיט ש' הוא פקדון תליתאה, למנדע דעת אלהא עצם ושליטה בעלמא, ולייחדאליה בבב' יומא הזהא כדקה יאות, דהינו הייחוד דשם ע' ישאל וגוי. הנקרא ייחוד עלאה והוא וטעמת הריך דג' מאמרות הקודמים אל הויא, המכונה ויק' דגדות והיס ו' דהוויה.

מאמר ה) ויאמר אלקים תליתאה הארץ עין, הוא השלמת פקדון תליתאה, דלבתר התקשר ואיז יבשה ביהודה דלעילא אצטריד לכאלה לה לחתא בשית סטרין דלתחה, שם גירע, שם, כבוד, מלכותו, לעולם ועד. הוא נקרא ייחוד תחתה. והוא המשכת ויק' דג' מאמרות הראשוניים אל הנוקבא דיא מזווה מתחפה הדינא קשיא שבאה להיות או גמור, הנק' נהורה אובמא. והוא בcheinת ר' דמוחין דגדות של הנוקבא דזיא. והיס ה' תחתה דהוויה.

מאמר ז) ויאמר אלקים יהיה מאורות עין, הוא פקדון רביעאה, למנדע דהו' זא אלקים למנדע דאיונו חד ולית בא יהודה. דנהורה אוכמא בנהורא חוווא לית זינ' פרדה וכלא חד. והוא המשכת מוחין זינ' דג' מאמרות הראשוניים אל זיא וטקביה. זיא הם מתייחדים כאחד בקומה שווה פב'ם.

מאמר ט) ויאמר אלקים ישרצ'ו חיים צ'ו, יש בו תלת פקידון, חד למלעי ציוויתא, חד לאתעטקא בסירה ורבייה, ז' למג'ור לתמג'יא יומין. של ידי ג' מצות ז'ין אל נשימות הצדיקים. של ידי העסיקות ז'ין קדושה, וע'י העברת הערלה ממשיכים ז'נית קדושת.

מאמר ח) ויאמר אלקים תוכיא הארץ עין, תא פקדון תמיינאה, למחרם גיורא

דג'ר אל ז'א, שהט קיומו של דא, זא
שביאר הווער שם עיקרט של עשרה המאמרות.
שם רק ג' המאמרות הראשוניות, דהינו חכמת
בינה דעת של פרצוף ישוטית (כניל בזינע)
הסמן בז'ה והן מוצאי היא אומר, בז' עיא
לקירמא עלמא, כשרצה להמשיך מוחין זיין
אל הז'א, המכונה עולם, עשה את אברהם
 יצחק וייעקב, שהט חג'ת דז'א, לסתן חכמת
בינה דעת.

ועניין עשייה זו של החג'ת שיהיו חכ'ת
הוא על ידי המשכת אור הנשמה סיטלבש
בهم, כי הכלים נקראים תמיד על שם האורת
המלובשים בהם. והכלים دائור הנפש נקראים
נה'י, והכלים دائור הרוח נקראים חג'ת.
והכלים دائור הנשמה נקראים חכ'ת. ולטיק
כשהיה ז'א ויק חסר ג'ר, דחיטו רק בע'
אורות, נפש ורות, והיה חסר אור הנשמה לא
היה לו אלא ששת הכלים חג'ת נה'י, כי
הכלים دائור הרוח הם חג'ת, הכלים دائור
הנפש הם נה'י. ועתה כשנמשטו לו המוחץ
דרך וגדלות וג'ר גדלות, על ז'י ג'
המאמרות, דיקו הימיט, וtrad שא האץ
ויחי מאורות, ונמשך בז'ה אור הנשמה אל
ג' הכלים חג'ת דז'א, המכוניות אברהם יצחק
וייעקב, נעהלו בז'ה התג'ת ונעשו לחכ'ת, ונעשה
אברהם לחכמת, ויצחק לחכונה, וייעקב לדעת.
בי' הכלים DNS מה נבניהם לחכ'ת. ואור הרוח
ירד לכלים דנה'י, ונעשו הנה'י לכלים חג'ת,
להיותם עתה משכו לאור הרוח. ונבררו לו
כלים דנה'י חדשים מב'יע, ונתחברו לפרצונו,
כמיש במקומם. ונחלבש בהם אור הנפש. ואלו
ג' מאורותיהם שם לזרך הז'א נמשכו מני'
המאמרות הקודמים העיקריים, שהט בישוריהם
כניל.

זה אמרו, עבד לאברהם ברוא דחכמתה
התלבשות אור הנשמה, עשתה הכליל חדוד
דז'א להיות חכמתה. לייצחק ברוא דתבונת
שההתלבשות היה עשתה את הכליל דגבורה
להיות חכונה. לייעקב ברוא דדעת, והכליל
דת'ת דז'א נעשה לדעת. דהינו לבחינת ט'
אמצעי המכריין בין בי' הכלים חכמה ותבונה
ובחאי אתקרי ובבדעת חדרים ימלאו, כלומר
אחרי שנעשתה כלי דת'ת לדעת, והכריין בין
חו'ב ונשלמו הע'ס دائור הנשמה בבחינת
ממוחה למעלת המכונה ראש, או נפוך האור
ההוא והאר גט מלמעלה למתחה אל הכלים
דנה'י דז'א, שואר הז'ה המאייר מלמעלה למתחה
נק' אור הרוח, שהוא סוד דעת ומתחפלס
מהראש אל הכלים דגוח וממלא אותו, שום'ה
ובבדעת חדרים ימלאו, ואו נעשוו הכלים דנה'י
לכלים חג'ת הטכוניות חזרים. כי חכ'ת

ושטרית, וואר המאמרות נמשכו מהם אל
הווען דazziות ולא נשומות הצדיקים.
ובזה חביב מה שכותב בווער (שםות
אות רמייט) וויל רוא דמלה היא, דתנן
בעשרה מאורות נברא העולם, וכד חסתכל,
תלתא אינון, וועלמא בדו' אתרבי, בחכמת
ובתבונת ובבדעת, עכלי. פ', וסוד הדבר הוא,
דתנן בעשרה מאורות נברא העילם, וכשתסתכל
תמצא שאינם, אלא ג' מאורות, שהעולם
נברא בהם, הם חכמה תבינה ודעת. והיינו
כניל, שעיקר מציאות המוחין שהעולם נברא
בهم, אין אלא ג' המאמרות הראשוניות בלבד,
שם חכ'ת כמביואר. אכן אלו עשרה מאורות
צריכים לימוד, כי רזיל אמרו (מנילה כ'א
עיב) שאין כאן אלא תשע פעמים ויאמר, עד
שהוזכרו לתרץ, בראשית נמי אמרו (מנילה כ'א
אמנם באמת נמצא עשר פעמים ויאמר, א'
יהי איר, ב' יהיו רקייע, ג' יקו המים, ד' תדשה
הארץ, ה' יהיו מאורות, ר' ישרצ'ו המים, ז'
תיצא הארץ, ח' נעשה אדם, ט' פרו ורבו
יד' וג' ננתני. ולטאורה אפשר לתרץ, דמאמר
פרוי ורבו אינו נחשב למאהר, כי אין בו
בריאת, אלא ברכה לאדם בלבד. עיב אינו
תשיב אותו הווער כאן. אמנס בתקונים חדשים
(דף קי'ב עיב) תמצא שחושוב שם את המאמר
דפרוי ורבו בז' עשרה המאמרות, ואינו האשב
את המאמר נעשה אדם בינויהם. דהינו להיפך
מהווער שלפנינו. והעניין הוא כי ב' מאורות
אל, המאמר נעשה אדם והוא אמר פרוי ורבו
נחסכ'ים למאהר אחד, משום ששניהם רק
בבריאת אדם נאמרו. ועיב אין נימ' אם חושכ'ים
המאמער נעשה אדם בין המאמרות, או המאמער
דפרוי ורבו.

וממשיך שם בווער הניל (שםות אות רמ"ט)
כד בעא לקירמא עלמא, עבד לאברהם ברוא
דחכמתה, לייצחק ברוא דתבונת, לייעקב
ברוא דדעת, ובוואי אתקרי ובבדעת חדרים
ימלאו. ובוואי שעתא אשככליל כל עלמא. פ'
בשרצה לקיים העולם עשה את אברהם בסוד
החכמה ואת יצחק בסוד התבונת, ואת יעקב
בסוד הדעת, ובזה נקרה יעקב בסוד'ה ובבדעת
חדרים ימלאו. ובאותה שעה נשתכלל כל
העולם.

ויש להבין הדברים. הלא בכ"מ אומר
הווער שאברהם הוא סוד החסד, ויצחק גבורה,
וייעקב ת'ת, וכאן אמר שעשה אותם לבחינת
חכ'ת כדי לקיים העולם. וכן יש להבין איך
עשה אותם המצעיל לבחינת חכ'ת. וכן מה
ענין עשיית אברהם יצחק וייעקב לחכ'ת
לזריך קיום העולם.

והעניין הוא, כי עולם, סירושו ז'א המכונה
עולם, וקיים עולם, סירושו המשכת מוחין

מראהות

באור כללי לכל דין הסקורין

הטולט

רנא

דתבונת, ואיןו אומר ברוא רביינה, שהרי המוחין מכונים בכ"מ חכמה בינה דעת, כנ"ע. והוא, כי רצח בזה להשמענו שהכונה היא על מוחין שלמים DAOR החייה, אשר קו השמאלי DAOR החייה נמשך מהתבונת, שם מקום גילוי אור החכמה, בסוד הי' דנסק מאיר ואינן מבינה עלאה (כמו יש לעיל בפקודת חנינה, ובמראות הטולט דינה אמונה). ולפיכך דיש וליצחק ברוא דתבונת, כי אין העולם, שהוא ذיא מתקיים, אלא רק במוחין דראות האמתת

חגית מכוניות HDRIM, והכלים דנה"י מכוניות אפסדרין (כנ"ל אותן RCCIT ובסולם שם דיה כמה אנסדרין) ובهائي שעתא אשתקליל כל עלאה, ובאותה שעה נשלם כל העולם, שהוא הי' כי על ידי האורות האלו, נבררים לו כלים חדשים להלביש את אור הנפש. שהם מتعلמים מביב"ע, כנ"ל. ואו נשלם כל פרצוף הוא שנקרא עולם. כי עתה יש לו כל הכלים שהם חביד חגיית נהיז. ולא יקשה לך מה שאומר ליצחק ברוא